

opusdei.org

”Livet selv er verd mer enn tusen ord”

Roberto Rey er prest i Presteselskapet av Det hellige kors og sogneprest i en landsby nær Madrid. En dag da han ba, hørte han Herren si til ham: ”Det er ikke dine ting, dine småpenger, den tid du bruker i min tjeneste, som jeg vil ha... det er deg selv!”

12.03.2007

Jeg er assosiert prest ved Presteselskapet av Det hellige kors. Jeg ble født i Linares i Spania og min

familie var stor, vi var fem søsken. Jeg trodde at jeg skulle tilbringe hele livet mitt i den lille landsbyen i landskapet Jaén, men da jeg var tolv år gammel ble min far forflyttet til Madrid og vi flyttet til hovedstaden.

Da jeg fylte fjorten begynte jeg å delta i noen aktiviteter som ble holdt i klubben Llambria, en ungdomsforening nær skolen min som ble drevet av noen medlemmer i Opus Dei. Der ble jeg kjent med noen mennesker fra Verket og jeg begynte å gå på den kristendomsundervisningen de hadde der.

Min far likte ikke at jeg gikk til den klubben, han hadde en del fordommer om Verket. Men min mor sa til ham: *Men sønnen din, er han spesielt rik? Og vår familie, har den penger, innflytelse eller makt? Der kan han ikke lære noe ondt, det er jo en institusjon som tilhører Kirken.*

Da jeg begynte å studere jus ved Madrids frie universitet sluttet jeg å gå til klubben Llabria, selv om jeg enda var venn med noen medlemmer i Verket. Tiden gikk helt til jeg tok et kurs i den kristne lære. Det kurset forandret mitt liv totalt. Fra og med da begynte jeg å engasjere meg og ”lure meg inn” i noen sammenslutninger på mitt fakultet for å bidra til å forsvare retten til liv.

Helt til jeg en dag i min daglige bønn sa til Herren: *Herre, jeg klarer det ikke lenger, jeg har ingen tid til overs for meg selv, dette koster meg tid, penger og komplikasjoner...* Og jeg følte inni meg hva Herren svarte: *Det er ikke dine ting, dine småpenger, den tid du bruker i min tjeneste, som jeg vil ha... det er deg selv!*

Jeg oppfattet dette ”deg selv” som en invitasjon til å bli prest, og vegret meg fullstendig mot å lytte på det

øret. Nei, jeg er blant dem som lever en tilbaketrukket tilværelse i Kirken. Aldri har det falt meg inn å ville gå frem for å lese en tekst under messen. Jeg avskyr å gå frem til lesepulten foran alle kirkegjengerne. Derfor kan jeg umulig bli prest. Dessuten, sa jeg til meg selv, for at det ikke skulle finnes noen tvil om min vegring: og jeg liker kvinner meget godt... Den ene unnskyldningen etter den andre, og hele tiden prøvde jeg å glemme hele saken. Men inni meg var det stor uro.

Slik var min situasjon da en venn inviterte meg til å bli med på en uketur til Roma i påsken, sammen med folk fra Opus Dei. *En uke i Roma, vidunderlig!* Jeg trodde det skulle bli en turistreise, spaserturer, mye gelato, litt kunstoplevelser... Jeg trodde jeg skulle få gå på audiens hos paven i Paul VI-hallen, men at det skulle dreie seg om en "åndelig reise", *nei aldri i verden!*

Under audiensen skapte noen av oss spanjoler forvirring i køen og oppførte seg generelt forstyrrende. Slik oppnådde jeg å plassere meg nær, svært nær, Johannes Paul II. Paven var meget vital og jeg kommer aldri til å glemme hans første ord: *Kjære ungdommer! Vær ikke redde for å gi hele deres liv til Kristus, for dere er ikke ensomme. Guds nåde omgir dere og hjelper dere.*

Det var ikke redsel jeg følte, det var ... panikk! Jeg husket at det allerede var gått to år og jeg hadde hele tiden utsatt å overgi meg til Herren. Og den dagen, påskedag 1988, bestemte jeg meg for å bli prest. Jeg gikk for å snakke med presten som var med gruppen.

- Don Juanjo, sa jeg til ham, - jeg vil bli prest.

Han ble forbauset. Noen dager tidligere hadde jeg sagt til ham at jeg ikke ville høre tale om noe åndelig i

det hele tatt, og nå ... ville jeg bli prest!

- Jo, jo, stammet jeg. Jeg er villig til alt! Til og med til femten år på presteseminar!

Jeg trodde da, av en eller annen grunn, at for å bli prest måtte man først ha vært på et seminar i femten år. Jeg hadde ingen anelse. Jeg visste ikke engang hvor det fantes et seminar. Og jeg som hadde tatt naturfag på gymnaset, for å slippe latin, jeg sa til ham:

- Og dessuten er jeg forberedt på å lære latin og å studere alt som trenges for å bli prest på latin!

Han begynte muntert å forklare at det ikke var femten år men syv, og at man ikke studerte alt på latin, som jeg trodde, latin var bare ett emne blant mange.

- Det spiller ingen rolle, sa jeg. – Jeg er helt sikker på saken. Hvis det er noe man må gjøre for å søke om opptak her i Roma, så vil jeg gjøre det nå.

Som du skjønner, var min kunnskap om Kirkens organisasjon ganske begrenset.

Don Juan José forklarte noen grunnleggende ting. Han forklarte at jeg ikke trengte ”søke om opptak” på forhånd i Roma. Hvis jeg ville bli prest, måtte jeg først dra til seminaret i Madrid.

- ... og på seminaret, fortsatte han tålmodig å forklare, - finnes det en prest som har tittel rektor. Når vi kommer tilbake til Madrid, og hvis du ennå vil bli prest, drar vi til seminaret og jeg presenterer deg for ham. Du snakker med rektoren og han vil fortelle deg alt du trenger å vite for å bli prest. Først kommer en periode som kalls prøvetid. Da blir

de kjent med deg. Og du blir også klar over om det du føler inni deg virkelig er kjærlighet til Gud eller ikke... Jeg dro hjem til Madrid helt overbevist.

Siden kom jeg til å tenke på – liksom den hellige Josemaría pleide å erindre – at en del av mitt kall til å bli prest, kunne jeg takke mine foreldre for. Når jeg nå kommer på besøk til en del familier som kommer til menigheten, blir jeg minnet om min egen historie. Like før jeg skulle prestevies, jeg var 30 år da, sa min mor som allerede var enke, til meg:

- Min sønn, jeg skal fortelle deg noe du ikke vet!

Jeg begynte å skjelve.

- Tro ikke at det er tilfeldig at du blir presteviet. Da du forberedte din førstekommunion, og vi lot deg gå i katekesen, sa jeg til din far: hvis vi lar vår sønn gå i katekesen, da må vi

foreldre begynne å gå til messen hver søndag...

Derfor prøver jeg når jeg nå selv holder katekese som forberedelse til førstekommunion å snakke med hver enkelt av foreldrene og oppmuntre dem til å bli gode eksempler på et kristent liv for sine barn. Og det er mange som reagerer positivt på det.

I fire år har jeg vært sogneprest i den nye menigheten Virgen del Camino, som ligger i Collado Villalba der det bor 60 000 mennesker året rundt og 115 000 om sommeren.

Vårt pastorale arbeid henter inspirasjon fra Johannes Paul IIs lære i encyklikaen *Novo Millennio Ineunte*, der han foreslår at menighetene skal bli "bønneskoler". "For at elever i skole skal kunne lære noe, må man holde skolene åpne", tenkte jeg. Altså var det første vi måtte gjøre å holde menighetssalen og kirken åpen hele dagen, fra og med 7.30 om morgenen

og til langt på kveld, og stenge den bare for en middagspause, for å gi så mange mennesker som mulig anledning til å møte Jesus Kristus i tabernaklet og be.

Det er en glede å se at stadig flere barn melder seg på kristendomsundervisningen for førstekommunion, stadig flere som forbereder seg til ferming, og stadig flere unge par som melder seg på forberedelseskurs før ekteskapet.

- Hallo der, hvordan er det å være prest? Hva gjør du? Spør ungdommer som er omtrent like uvitende som jeg var på deres alder. Jeg forklarer at mitt arbeid består i å være en bro mellom Gud og menneskene, å formidle mellom Gud og menneskene og mellom menneskene og Gud, samtidig som jeg er helt underlagt den lokale biskopen.

Etter å ha forklart hva ordet "bispedømme" innebærer, fortsetter jeg med å på enkleste måte, som fader Juanjo gjorde med meg, forklare at sogneprestens oppgave er å samarbeide med biskopen og i fellesskap med apostlene når det gjelder å forkynne Guds ord, utdele sakramenter som Jesus Kristus har gitt oss og vise eksempel på den dyd som kalles menneskekjærlighet.

Etter hvert forstår de det, skjønt livet selv er verd mer enn tusen ord. I tillegg til å få høre om skriftemålet, kan disse ungdommene daglig se prester som tar imot skriftemål i kirken. Folk tar imot Forsoningens sakrament og går lykkelige og glade derfra, fordi de har fått Herrens tilgivelse.

På den måten har denne menigheten blitt en stor familie. Vi vil at den skal bli som den kilden pave Johannes XXIII snakket om: Han sa at

menigheten var som landsbyens vannkilde, der alle innbyggerne kommer for å få tak i det vannet som gir styrke i hverdagen.

Det gleder meg å se voksne og barn som nærmer seg Herren. Ved skoleårets avslutning så jeg en dag en jente i 6-7 års alderen komme frem til alteret og åpne skoleranselen. Jeg ble litt urolig i tilfelle hun skulle ta frem tegnesaker og skrible rundt. Da så jeg at hun tok frem et papir, viste det for Herren på korset og sa til Ham:

- Her har du mine karakterer, Herre. Jeg fikk LG i tre fag. Hvordan skal vi forklare det for mamma?

Hun sendte et slengkyss til Herren og gikk sin vei.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/livet-
selv-er-verd-mer-enn-tusen-ord/](https://opusdei.org/nb-no/article/livet-selv-er-verd-mer-enn-tusen-ord/)
(08.04.2026)